

Når jeg netop bruger barnet som udgangspunkt, er det ikke, fordi vi ikke fra Socialdemokraternes side er opmærksom på, at der også sidder en forælder i en dyb smerte, men det er barnet, der på sigt betaler prisen.

Netop med udgangspunkt i de her mange spørgsmål, som vi har stillet, og som har været genstand for mange diskussioner undervejs igennem 1990'erne, var det meget tilfredsstillende for os, at den daværende justitsminister Frank Jensen sammen med udenrigsministeren nedsatte en arbejdsgruppe i sommeren 2001 ud fra konstateringen af, at det kunne og skulle gøres bedre.

Ser vi på det arbejde, der er kommet ud af den arbejdsgruppe, som forelå her i januar 2003, vil jeg godt sige, at vi er godt tilfredse med at se, at justitsministeren har valgt at følge op på det, den daværende socialdemokratiske ledede regering med justitsministeren i spidsen satte i værk. Man har fra justitsministerens side valgt at følge arbejdsgruppens indstillinger.

Der er ingen tvivl om, at der, hvor der reelt er tale om en bortførelse, vil det have stor betydning, at der fremover vil kunne ydes økonomisk bistand til advokat, både når vi taler indlands og i forhold til udlandet.

Jeg tror også, at det vil have meget stor betydning at lette et økonomisk pres på de her mennesker i forhold til udgifter til oversættelse, legalisering af nødvendige dokumenter, rejseudgifter og eventuelle sagsomkostninger i udlandet.

Jeg vil også godt sige, at vi betragter det som lige så godt at kunne få råd om, hvad det er for nogle advokater, vi skal kontakte for at være sikre på, at de har en særlig kvalifikation i forhold til at kunne de her sager. Det er et af de spørgsmål, der ofte har været stillet. Jeg tror også, det er fornuftige anbefalinger, man kommer med, til at ændre pasloven og til, at børnebortførelser skal være med til at give ret til skilsmisse.

Kl. 20.50

Dermed være også sagt, at vi er meget positive over for de indstillinger, der ligger. Vi er meget positive over for det udvalgsarbejde, der har været, og dermed også ministerens forslag.

Men jeg skal ikke lægge skjul på, at der også er nogle spørgsmål, som jeg synes vi under udvalgsarbejdet skal have drøftet. Det er f.eks. spørgsmål om, hvordan fagedretterne m.v. knytter sig til det her.

Vi vil være positive, vi vil gå meget positivt ind i udvalgsarbejdet og håber på, at vi meget hurtigt kan få det afsluttet.

Søren Krarup (DF):

Jeg tror ikke, jeg kender mere tragiske og sindsoprivende situationer end dem, der handler om børnebortførelse. Også i min stilling som sognepræst har jeg haft forbindelse med fortvivlede mødre, hvis børn er bortført af faderen til et fjernt land, og hvor moderen er uden en jordisk chance for at få sit barn igen. Ofte har det været muslimske fædre, der har bortført barnet til det land, faderen stammer fra. Barnet er hans, ved faderen fra den muslimske lovgivning, og han har derfor været oprigtigt forarget over, at myndighederne i Danmark har hjulpet moderen imod faderens krav på eneret.

I denne oprigtige forargelse bortførte faderen så barnet, da lejligheden gav sig – i flere tilfælde til Pakistan. Faderens familie modtog barnet med åbne arme, og da den fortvivlede mor rejste derud i håbet om at kunne få sit barn igen, modtog familien hende med venlighed, men også med en fuldstændig afvisning af muligheden for, at hun kunne få barnet igen. Barnet tilhørte faderen og faderens familie. Moderen var velkommen i Pakistan, men som en gæst, der kunne se sit barn, men aldrig få forældremyndigheden og aldrig få barnet med sig tilbage til Danmark. Forgræmmet og fortvivlet sad moderen i Vestjylland og drømte om sit mistede barn.

Naturligvis skal Danmark hjælpe sådanne mødre. Naturligvis skal danske myndigheder gøre alt for at bidrage til at undgå sådanne tragedier. Jeg tør næsten ikke sige, at det mest effektive ville være at fortælle naive danske piger, hvad de risikerer, når de gifter sig med fremmede mænd, der ikke kender og i hvert tilfælde ikke respekterer dansk sæd og skik.

Der er utvivlsomt tale om en udbredt naivitet, som måske ikke myndighederne, men medierne kunne afhjælpe ved slet og ret at fortælle om den sørgelige virkelighed. Hvad myndighederne imidlertid kan gøre, skal de naturligvis gøre, og dette lovforslag er et skridt på vejen.

Jeg må tilstå, at jeg ikke har den store tiltro til den retshjælp, der foreslås ydet til bortførte børns mødre. Hvad stiller en advokat op over for den familie i Pakistan, der ikke vil drømme om at udlevere det bortførte barn, og som i et muslimsk land ikke tvinges til det? Retshjælp er magtesløs.

Mere effektivt er det andet forslag: en ændring af pasloven. Hvis der derved skabes vanskeligheder for fædre for at bortføre barnet, er der opnået noget.